

къмъ сто и петдесеттѣ черкви на Визансъ. Остриятъ вѣ-
търъ, който духаше откъмъ Мраморно море, носѣше не-
прекъснатия звѣнъ на хилядитѣ камбани.

Когато пресичаха кръглия форумъ на Константина,
князътъ се спрѣ и дълго гледа слисанъ високата колона
отъ порфиръ, върху която стоеше огромна статуя.

— Това е Константинъ Велики — каза Теофилъ — но
по-право носи само името му. Инакъ, статуята е на Аполо-
на. А онова изваяние тамъ — и той посочи къмъ западната
часть на форума — сж Парисъ, Хера, Афродита и Атина.
Тази, на която Парисъ подава ябълката е Афродита. Ко-
гато сж пренасяли изваянията тука, само за главата на
Хера е трѣбвало една кола теглена отъ осемъ бивола.
Какво има?

И той се извърна къмъ страната, наждето бѣ поглед-
налъ внезапно побледилиятъ му приятель.

Право срещу тѣхъ, четирима роби носѣха великолепно
носилка отъ позлатено дърво и пурпуръ.

Вжтре бѣше Ефросина.

Тя ги гледаше упорито, безъ да се усмихва. Когато ми-
на край тѣхъ, младитѣ хора се поклониха. Хетерата напра-
ви знакъ да спратъ носилката и ги повика съ ржка. Кала-
модиосъ дръпна Иваница за ржкава и се отправи къмъ нея.
Любопитни минувачи се спираха и гледаха учудени чужде-
неца, който е спечелилъ благоволенieto на прочутата
хетера.

Ефросина галено сви алениитѣ си устни.

— Азъ все очаквамъ да дойдешъ. Кажй, Каламодиосъ,
виждалъ ли си по-упорито момче на свѣта? А представи си,
княже, нощесъ те сънувахъ.

Иваница пламна, наведе смутено глава.

— Да. Сънувахъ, че се разхождаме заедно изъ кипари-
совитѣ гори край Босфора.

Князътъ я гледаше съ широко разтворени отъ ужасъ
очи.

— Защо ме гледашъ така? Нима не бива и на сънъ да
те виждамъ?

И тя весело се изсмѣ.